

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1157

гр. София, 31.01.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в закрито заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **1043** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Я. А. А., подадена чрез процесуален представител – адв. И. В. – П., срещу Заповед № 93/24-4332-00211/07.01.2024 г. на мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП – „прекръпяване на регистрацията на МПС“ с табели с рег. [рег.номер на МПС].

Жалбоподателят твърди нищожност - поради некомпетентност на издателя на ПАМ, а при условията на евентуалност - незаконосъобразност на обжалваната заповед по съображения за допуснати процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ЗППАМ. Изложени са доводи, че предварителното изпълнение на заповедта ще причини на оспорвания значителни и трудно поправими вреди, мотивирани с твърдения, че жалбоподателят работи като технически ръководител на строителни обекти към фирма „Лоза – ДП“ ООД. Ежедневно посещава строителните обекти, за което ползва личния си автомобил, по отношение на който е приложена и атакуваната заповед. До издаването на акта жалбоподателят обхождал шест обекта, а към настоящия момент само един, поради факта, че е с временно отнето СУМПС, а МПС е с прекратена регистрация. В подкрепа на твърденията си жалбоподателят представя копия на епикризи, удостоверение от работодател, медицинска рецепта.

Ответникът, при изпращане на административната преписка в съда, не е изразил становище по искането за спиране.

Административен съд - София-град, III отделение, 75-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от

фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна- адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 2а, б. "б" ЗДвП по отношение на Я. А. А. е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на МПС“ за това, че същият управлява л.а. Б. 535 Д с рег. [рег.номер на МПС] , за който с АУАН серия GA № 1107995 е установено, че на 07.01.2024г. около 15:02 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като невинен участник в ПТП с лек автомобил Ф. пасат рег. [рег.номер на МПС] , е управлявал собствения си автомобил, и при проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Д. тест 5000 с фабричен номер ARJF 0040 отчита положителен резултат (бензодиазепини).

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка /чл. 172, ал. 6 ЗДвП/. Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

В случая не е доказано по несъмнен начин както наличието на нови обстоятелства, така и настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Жалбоподателят твърди, че прекратяването на регистрацията на МПС би му причинило значителна или трудно поправима вреда, т.к. автомобилът е единствен за него и му е необходим за упражняване на професията. Този довод сам по себе си не обосновава автоматично наличието на значителна или трудно поправима вреда, произтичаща от предварителното изпълнение на заповедта, независимо от приложеното удостоверение от работодател. От страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че автомобилът му е непосредствено свързан и необходим за упражняване на професията. Поради това не би могло да се приеме, че посредством издадената заповед жалбоподателят ще бъде в невъзможност да изпълнява служебните си задължения. Фактът, че автомобилът му

служи за придвижване до работното място е ирелевантен и непротивопоставим на охранявания обществен интерес. Ирелевантно е и настъпилото понижаване в длъжност, което обстоятелството се твърди, но не се доказва, че е вследствие на прекратяването на регистрацията на МПС. Отнемането на СУМПС, което е постановено по силата на друга заповед, също не е относимо към преценката по чл. 166, ал. 2 АПК. Вредите, които се претендират от евентуалното прекратяване на трудовия договор, нито са значителни по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК, нито настъпването им е вероятно. Освен това съдът намира, че необходимостта от посещаване на зачислените на жалбоподателя строителни обекти би могла да бъде обезпечена и с други алтернативи за придвижване. Ето защо и предвид това, че поддържаните в искането обстоятелства не обосновават защитим интерес на жалбоподателя по степен на важност най-малкото равна на обществения интерес, защитен от закона - да се осигури безопасността на участниците в движението по пътищата, особено в хипотезата на чл. 171, т. 2а б. "б" ЗДвП, то искането за спиране на предварителното изпълнение на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 93 от 07.01.2024 г., като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК Административен съд - София-град, III отделение, 75-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Я. А. А. за спиране на предварителното изпълнение Заповед № 93/24-4332-00211/07.01.2024 г. на мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: